

STUDENTEN-WEEKBLAD

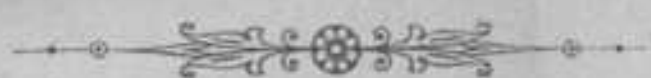

JAARGANG II

V.V.
K. 83
Pl. A

TRT
(tresor)
0934

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren:

J. W. ALBARDA,¹⁾ G. J. VAN DEN BROEK, M. H. DAMME Jr.,²⁾
C. H. DOUWES DEKKER,³⁾ L. DOEDES,⁴⁾ P. L. DUBOURCQ,⁵⁾
J. GRATAMA,⁶⁾ G. D. JORDENS, J. F. LIGTENBERG, Ch. J. I. M.
WELTER.⁷⁾

Doz 2/31

TWEEDE JAARGANG.

1899—1900.

DELFT. — J. WALTMAN JR. — 1900.

¹⁾ Afgetreden bij N°. 12.

²⁾ Lid der Redactie geworden bij N°. 27.

³⁾ Afgetreden bij N°. 2.

⁴⁾ Afgetreden bij N°. 28.

⁵⁾ Lid der Redactie geworden bij N°. 2 en afgetreden bij N°. 18.

⁶⁾ Afgetreden bij N°. 6.

⁷⁾ Lid der Redactie geworden bij N°. 6 en afgetreden bij N°. 33.

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. W. Albarda, G. J. van den Broek, C. H. Douwes Dekker,
L. Doedes, J. Gratama, G. D. Jordens, J. F. Ligtenberg.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Leden der Redactie zijn geworden:

L. DOEDES.

J. F. LIGTENBERG.

 Aan de abonné's wordt medegedeeld dat over de abonnementsgelden van den eersten jaargang zal worden beschikt, en tevens beleefd verzocht zoodanige maatregelen te willen nemen dat deze kwitantie bij de aanbieding wordt betaald, ten einde terug moeten komen te voorkomen.

Frisch bloed in 't Corps.

„De groenen zijn gepromoveerd tot eerste jaars, en 't Corps verwacht nieuw, frisch leven van de pas-geinaugureerden.”

Dit is een zin, die, in mooiere woorden gezegd of versierd met eenige traditioneele welsprekendheidsbloemetjes, zeer goed in een of andere feestrede of krantartikel ter eere van de inauguratie zou kunnen staan, maar waar in werkelijkheid niet veel van geloofd kan worden. Immers, als wij eens kalm de opvatting van den groentijd en het onder-curateele-staan der eerste jaars beschouwen, dan komen wij gemakkelijk tot de overtuiging, dat dit wel verre van 't nog-onrijpe frische en nieuwe tot ontwikkeling te brengen slechts kan leiden tot het stelselmatig aankweken van conventionele studenten en 't bewaard blijven van den geest-zooals-die-nu-is in de studentenwereld.

Spreeken we dan eens met een-beetje-vertrouwelijk-geworden groenen, dan zien we, dat we gelijk hebben en dat 't groen al een zeer gedetailleerd begrip heeft van 't studentenleven, dat hij met een heel air en zeer conventioneel over toestanden praat, die hij niet zelf heeft kunnen onderzoeken, dat hij, al naar mate hij meer in handen van de eene of van de andere hoofdcategorie van studenten is geweest een zeer groote afkeer heeft van: intellectuele-aanstellerij, demokratisch gedoe, niet-veel-op-de-kroeg-zijn, niet-fuiven, knorren, enz., of van: coterie, mos, intrigueren, getaptheid, enz. 't Is waar voordat hij aankwam had hij door 't geen hij gehoord had, ook al vaststaande ideeën van 't student-zijn, ook al afkeer van die anders denken, maar in plaats dat men in den groentijd hem wijst op 't idiote van zijn vooroordeelen, in plaats dat men hem overtuigt dat het ideaal van een corps is wanneer ieder met welke opvatting ook zich er thuis gevoelt, wanneer iedere eerlijke overtuiging geduld, zelfs gewaardeerd, in plaats van de vrijheid-van-levenswijze-als-student hem als 't hoogste voor te houden, wordt hij gekneed, bewerkt, in vormen gestampt en getrukt tot hij een conventioneel type heeft aangenomen of er den brui van geeft en buiten de conventiewereld zijn eigen leven gaat leven.

En nu zal men zeggen dat juist de groentijd hem met de verschillende categoriën in aanraking brengt. Leugen. Al heel gauw, vooruit is al bekend wat voor iemand de nieuw-aankomende is en dan met behulp van 't illustere naam-gebruik-systeem, zijn de uren in 't boekje al spoed-

dig door de vriendjes afgeschreven, welke uren gebruikt worden om opzettelijk of onopzettelijk 't groen coterie-ideeën van welke soort ook in te gieten en 's mans vooroordeelen te versterken.

Op die wijze komen de toonaangevende toen-groenen en nu eerste jaars aan hun conventie-opvattingen, zoo zelfs dat er menschen uit conventie tegen conventie zijn.

In den groentijd wordt op die wijze al de grondslag voor de haat en partijzucht gelegd en 't schijnbaar belachelijk gedaas van groenen over iemand dien ze niet in 't groenen-bestuur wilden hebben omdat hij bij de „klik” behoorde is een droevig teken van hekel tusschen menschen, die elkaar niet kennen, waarschijnlijk nooit zullen leeren kennen en toch veel van elkaar zouden kunnen leeren.

Reeds groenen hebben een, zij 't ook nog vaag, ideaal om 't Corps zooveel mogelijk in de eene of andere richting te sturen, weinigen gevoelen maar dat het Corps geen richting moet hebben, omdat een Corps met een richting een onding is voor menschen van een andere richting.

't Corps ziet in de nieuw-aangekomenen niet jongeren, die een nieuw leven aan 't Corps zullen geven, maar lui, die om welke redenen ook (sympathie, jalouzie, intrigue, overtuiging) de eene of andere partij zullen versterken.

En dan wordt er getrokken, gezeurd, gehoond, geschreven, gescholden om 't Corps den een of anderen kant op te sturen, n. b. om 't Corps tot bloei te brengen, maar de eenige wijze waarop een Corps bloeit is de eenheid-in-verdeeldheid de waardeering-bij-tegenstand, de vrijheid van elke opvatting. Alleen de zich-zelf-zijnden zijn gelukkig, alleen de vrije ontwikkeling van alle richtingen, van alle ideeën kan 't Corps maken tot een-zuiver-beeld-van-'t-jeugd-streven gevende, tot een door-alle-leden-geliefde vereeniging. Zijn niet de eerste jaren van een vereeniging de mooiste, niet in materiële bloei maar in mooiheid van 't enthousiasme willen, in 't eensgezind-zijn-in-'t-streven-om-haar-tot-bloei-te-brengen, in een waardeering-van-ieders-pogingen, in een geest van vertrouwen-onderling? Dan komen de jaren, waarin niet de leden der vereeniging mee hebben geholpen tot de oprichting, maar deze vereeniging gekregen hebben als een bestaand iets, maar hun liefde kan dan ook niet die zijn, die de oprichters hadden, zij vinden niet geheel wat zij zochten, zij zouden dingen veranderen willen, maar de geest der oprichters leeft door in de vereeniging. De geest der oprichters is geweest het hoogste, de essence van de vereeniging, die geest wordt als zij blijft bestaan in de verandering der tijden de dood ervoor, omdat zij conventie is geworden, niet meer 't zuiver gevoelde, maar het omdat-het-nu-eenmaal-zoo-is. Want dat is de vloek van al 't mooie, dat het niet sterft als 't zijn tijd gehad heeft, maar door gedachtelooze naäpers onteerd wordt. Een Studentencorps kan niet om de 5 jaar opnieuw opgericht worden, noodwendig zal veel van 't vroegere mooi tot conventie geprostitueerd een droevig bestaan blijven leven. Wat echter wel kan is dat er geen pressie, onder welken vorm ook wordt uitgeoefend op de nieuwe leden om ze zonder onderzoek die conventie te laten aannemen en hun eigen ideeën te doen vergeten omdat die nu eenmaal anders zijn dan de gewone, wat wel kan is dat wij hun doen haten het doen omdat het zoo behoort, doen haten ook elken strijd voor iets anders dan een vrij Studentencorps, waar ieder zijn meening durft zeggen, doen haten ieder die zijn opvatting als de eenig ware in 't Corps

wil laten doordringen, doen haten alles wat hem verhin-
derd ook in 't studentenleven zichzelf te zijn, doen mee-
werken tot het verhoogen van 't Corps tot een waar de
waardeering van een tegenstander geen uitzondering is.

Slechts dan is er iets te verwachten van 't nieuwe, frissche
leven, wanneer dat leven zich uitent kan.

v. d. B.

Open brief aan den President van den Senaat van het D. S. C.

Mijnheer de President,

Ik heb uw inaugureele rede Vrijdagmiddag gehoord en,
wat meer zegt, in dit blad gelezen. Reeds dadelijk heeft
mij onaangenaam getroffen de geest, dien uw rede ademt,
zoo geheel verschillend van andere inaugureele redenen, zoo
geheel afwijkende van die door uw voorgangers uitgesproken.

Veel mis ik er in wat, mijns inziens, den candidaat-
leden had moeten duidelijk gemaakt worden, veel komt er
in voor wat gevoeglijk gemist had kunnen worden of mijns
inziens, anders moet worden voorgesteld.

Ergens in 't begin van uw toespraak zegt ge, dat de
candidaat-leden aangekomen zijn, terwijl een strooming
heerschende is naar humaner groentijd. Ik moet u zeggen
dat mij dit streven niet alleen belachelijk voorkomt, maar
bovendien vind ik 't niet in 't belang van 't corps. Waar
zijn de genoegelijke uren na twaalfen gebleven, waarop
corpslid en groen op de sociëteit Phoenix vereenigd laatst-
genoemde 't kroegleven eerst goed leerde kennen, waar
zijn ze, de leuke bierrijke eerste-jaars donderjolen, waar 't
zoo flink woest toeging, waar de groenen alle gelegenheid
hadden op te treden, d'r handen uit de mouw te steken,
waar zijn ze, de avonden van 't groenentooneel, waarop
de erwtenregen 't grootste genoegen was en waar de stuk-
ken vertoond werden, hoewel niet uitmuntende door fijne
beschaving, de verdienste hadden door groenen en studenten
te zijn in elkaar gezet, waaraan bovendien allen konden
meewerken en dus een genoeglijken avond hebben.

Neen de groentijd verloopt! Wat is een beschaafde
humane groentijd? Onzin; geen groentijd of een ouder-
wetsche. En een reglementeering is 't allerduurste, want
daar kan men zich op den duur toch niet aan houden.

Ernstig moet ik protesteeren tegen 't gezegde: „Gij zult
zien ons student-zijn. Dit laatste is juist wat ons vereenigt,
wat ons saam-doet-voelen.”

Dit is persé onwaar.

Ons vereenigt de Polytechnische School; al vijftig jaar
lang heeft ze dat gedaan en ze doet het, goddank nog.
Wij komen hier om te studeeren; ingeschreven aan de
Polytechnische School te zijn is 't criterium van corpslid.
Als 't student-zijn werkelijk ons bond, dan hadden de
Indologen evengoed recht om in ons corps te zijn, maar
hoe vaak is er al betoogd, dat 't corps is (en moet blijven)
een Polytechnisch corps. Werkelijk, Mijnheer de President,
u als voorganger van 't corps, sprekend uit zijn naam,
mocht, dunkt me, wel beter op uw woorden passen.

En dan dat hoog opgeven van een corps, waarvan men
lid is om zich te beschaven en waarvan 't maar meer en
meer zal blijken dat men lid is om, met permissie, lol te
maken en te fuiven, wat naar mijn meening ook 't over-
wegende motief is en gelukkig maar.... de mensch is
maar eens jong en wie zal 't kwalijk nemen dat hij van
z'n jeugd profiteert en eens uit den band slaat?

En de uitspattingzin en ontucht, waarvan sprake is!
Is dit wel zoo heel erg, zijn de voorbeelden niet te over
dat dit alles meer dan te recht is gekomen, dat menschen
die vroeger god noch gebod kenden nu onder de preekstoel
zitten en steunpilaren der kerk zijn geworden, zijn niet
losbollen van vroeger nu niet eerzame huisvaders, die
hunnen kinderen een voorbeeldige opvoeding geven?... Nog
eens: men is maar eens jong en wil graag genieten. Ik
zou gezegd hebben: Onderzoek alle dingen en behoud 't
goede, daarvoor ben je jong en geniet je vrijheid.

Met uw „eerlijken omgang met elkaar” kan ik in zoo-
verre meegaan, waar ge zegt: „Weest openhartig, weest
vrij, weest vrienden”. Maar dadelijk zou daarop gevolgd
moeten zijn: „Bezoekt allen de Phoenix”. Daar leer je
elkaar kennen en daar begint de omgang met ouderen
van jaren, daar wordt je opgeleid in de corps-politiek om
t zoo eris uit te drukken. En 't gezellige bitteruurtje om

groote tafels met het vroolijke gesprek en 's avonds zoo
tegen een uur of tien met wat ouderen een gesprek aan
te knopen en hen beter te leeren kennen en waardeeren,
dat is 't wat dunkt mij moet gebeuren. En daarom, en
in de eerste plaats, had waar de vereenigingen genoemd
worden, de Phoenix moeten worden vermeld, niet de
bibliotheek, waarvan u terloops melding maakt, maar de
conversatiezaal, ik zou haast zeggen: bij dag en bij nacht!
Waar zou 't naar toe als we allemaal op de bibliotheek
zaten te boeken wurmen en te geestelijk-ons-beschaven!!

Wel noemt u haar 't brandpunt van de gezelligheid,
maar er is niet bij die onderstreping die voor oningewijden
noodig is.

Waarom eindelijk niet gememoreerd „Vox” en „Minerva”
en alleen de twee speciaal Delftsche uitingen waarmede
zooveel in ons corps 't niet eens zijn, vooral wat 't
weekblad aangaat, waarin, als niet 't groote belang van
de zaak mij niet naar de pen deed grijpen, ik nimmer
zoude geschreven hebben?

De heerschende onaangename scheldtoon had u, dunkt
men, wel mogen memoreeren.

Waar u eindigt: „Ik verzoek u allen op te staan...”
zou ik geneigd zijn uit te roepen: Blijft zitten, zitten,
want wat zal er van ons corps worden, wanneer op den
dag van hun intreden, op dergelijke wijze de nieuwe leden
worden toegesproken!

Hopen wij allen dat de oude jolijt, vroolijke opgewekt-
heid en de leuke studenticositeit van vroeger mogen terug-
keeren, in spijt van alle inauguratie-speechen, als door u
eene is uitgesproken.

Met de meeste achting,

Uw dienstw.,

Wu.

Iets over „Eltheto”.

't Komt soms voor, dat men van iemand, dien men bij-
na niet kent, die ook met zoo heel andere menschen
omgaat iets hoort: een gewone handeling, een paar woorden,
die plotseling een groote sympathie voor hem doen ont-
staan, een gevoel dat men wel wou dat hij je vriend was
dat men elkaar wel veel moois zou kunnen zeggen en
elkaar begrijpen. Maar de tijd gaat voort en ieder blijft
zijn eigen leven leven of erger, men spreekt elkaar toeval-
lig en voelt dan hevig alleen 't verschillende, juist waar
men het gelijke zocht.

Zoo is 't mij gegaan met Eltheto, 't blad van 't Utrecht-
sche Studenten Zendinggezelschap. Ik had er van gehoord
en in mij was 't idee gekomen, dat ik er iets in zou vinden
mij volkomen sympathiek, iets wat ik zelf gevoelde, niet
in mijn gewoon al-daagsleven maar op oogenblikken dat
ik was los van het klein gedoe. Maar toen ik 't las, de
eerste maal, klonk 't mij vreemd en, door die ontgooche-
ling meende ik, onsympathiek. Ik dacht dat wij tegen-
standers zouden zijn — en 't speet mij zeer. Dat is nu
betrekkelijk lang geleden en mijn oud gevoel van sympa-
thie is teruggekomen, omdat ik iets van Eltheto heb leeren
begrijpen, tenminste ik denk het, hoewel de Eltheto-redactie
misschien in mij een aan-haar-streven-vreemde zal zien.

Al ons zeggen is symbool. En zeer onvolkomen zullen
woorden onze gedachten mededeelen. 't Geluid van natuur-
menschen en 't proza van Van Deyssel staan beide ver
van 't wezen der gedachte, van 't wezen van 't gevoel; ook
staan beide ver van elkaar als zij 't zelfde gevoel willen
uitdrukken. Maar ook als men dezelfde woorden gebruikt
als een ander voor 't mededeelen van een zeker feit, dan
nog zal men zich van geheel andere uitdrukkingen, andere
beelden, andere zeggingswijzen bedienen om een gevoel weer
te geven. De wijze waarop wij onze gevoelens vertolken
hangt voor een groot deel af van onze opvoeding, dan
leeren wij de conventionele zeggingswijzen, den vorm
waarvan wij gebruik maken om anderen daaruit het wezen
van onze gevoelens op te laten maken. Twee menschen
nu, die 't zelfde gevoel willen uitdrukken zullen zich dus
bedienen van geheel verschillende woorden. Daarom begrijpt
men elkaar zoo dikwijls verkeerd, daarom zullen menschen
die dezelfde conventionele zeggingsvormen hebben, elkaar
zoeken, met elkaar strijden voor een zelfde zaak, soms,
dikwijls tegen anderen wier zeggingswijze een andere is,
waar van wie 't wezen der gevoelens 't zelfde is. O! 'tis
onze fout dat wij de vormen van zeggen, de woorden voor
't ware aanzien, dat wij als een strijd van de woorden tot

een strijd der gevoelens besluiten, 't is onze fout, dat wij op den klank, op den schijn afgaan en niet zoeken wat het wezen is. Wanneer er iemand is, die wat zegt en wij verstaan zijn taal niet, dan zeggen wij niet, hij is ons anti athiek want wij verstaan hem niet, maar wij zullen een tolk gaan zoeken of zijn taal trachten te leeren. Laten dan ook wij, die een geheel andere zeggingswijze hebben, door onze opvoeding voor een groot deel, niet afgaan op de woorden van „Eltheto” maar 't symbolische trachten te begrijpen; want ik geloof dat er in 't wezen van onze gevoelens niet zoo groot onderscheid is om ons tegenstanders te doen zijn.

't Blad „Eltheto” is in Delft weinig bekend, evenmin bemerkt men veel van 't bestaan van een Christelijke strooming onder de Delftsche studenten. Wel bestaat er in Delft een Christen studentenvereniging, misschien bloeit die zelfs, maar dan is het toch zeker een in 't verborgen bloeiende. Dit alles is jammer. In de eerste plaats daarom, dat wij in de studentenwereld alleen door socialistische ernstige dingen gezegd hooren, zoo zelfs dat het ons soms toeschijnt dat de socialistische beweging de eenige ernstige in Delft is en het zou toch zoo goed zijn om 't streven naar iets hoogers ook eens op een andere wijze te hooren zeggen. Maar verder ook, omdat er onder de jongeren zijn, door opvoeding christelijken, die over hogere dingen (om ze maar zoo te noemen) op een door hen begrijpelijke wijze zouden willen hooren spreken en nú niet, misschien nooit de overeenkomst zien tusschen 't streven van alle ernstige waarheid-zoekenden. Zullen die jongeren in hun studententijd 't grootst mogelijke geluk vinden, dan moet voor hen gelegenheid zijn om dingen te hooren, gezegd op een hun sympathieke wijze. Hun beveel ik het blad Eltheto aan, de C. S. V. eenige actie.

v. d. B.

Schetsjes II.

„GEKLEED.”

D'r waren 'n paar rooijen, 'n tijdje geleden, die werden uitgekotst — en wat hun kón ontnomen worden in genoegens van hun jeugd of hun corpsleven: dat hebben ze heusch niet mogen houden.

D'r kwamen meer rooijen, d'r kwamen er nóg meer — en die vormden allengs met de weinigen, die waardeering méér dan van naam kenden, 'n macht.

Deze macht was het noodwendige gevolg hunner superioriteit.

Vrij en fier stond hun gezonde kop pootig op het frisch-jonge lijf.

En slechts schooierig — als 'n lafbek, die pas begint te schelden, als hij om den hoek van de straat is — durven de konservatief-trage slakken en reactie-kreeften hun ergernis pas luchten, als er niemand anders bij is.

In onzen frisschen moed zouden wij blij kunnen zijn: zijn wij niet verwinnaars in onze pers, op debating en overal waar degelijkheid moet optreden? Maar toch, laffe kleinheid vindt nog wel gelegenheden om te kwijlen.

Toen er zooveel rooijen waren dat ze 'n macht vormden begon 't god-beter 't „gekleed” te staan als men ook zoo'n beetje aan de rooie kant was. Met zoo'n tintje te geuren was toch wel aardig..... „och, we zijn eigenlijk allemaal 'n beetje socialistisch!”

Dan was de lucht toch frisscher en blauwer, toen 't nog een schande was socialist te zijn!

Hoe mooier de zomer, hoe meer insecten; dit is de ellende van elke schoone beweging: dat er in den nasleep zich kleven zooveel lamme lamendigheden, die te beroerd, te klein zijn om getrapt te kunnen worden.

Ze vinden altijd nog gelegenheid om te kwijlen..... arme groenen en jullie moeten 't slikken. Stel je voor, ze hebben zich „gekleed” met het zacht-rose tintje en nu moeten ze er mee flirten: ze praten met de groenen over „socialisme.”

Walgelijk dat ze voor die jonge open-ontvankelijke menschen van je socialisme, van je overtuiging, van je liefde, van je leven 'n karikatuur gaan maken!

Laat ze bij ons komen als ze durven — maar de beroeringen gaan naar groenen, daar hebben zij immers prestige! En die, helaas, die zijn nog onwetend.

Wat was de lucht zuiver en blauw toen het nog een schande was.

KERN.

Weekverslag.

Een nieuw corpsjaar is aangevangen. Oogenschijnlijk ziet de kroeg er volkomen uit als in zijne meest rustige tijden, maar den opmerkzamen beschouwer ontsnappen enkele veranderingen niet. Aan de groote tafels bij de deur heeft nu een jong geslacht, dat zich eenige dagen geleden nog slechts met lage boordjes en omgekeerde jassen in ons brandpunt der gezelligheid mocht vertoonen, plaats genomen en zit daar met groote studentikositeit oranjelimonades en appelbollen te verschalken, voor zooverre het daar ten minste met rust gelaten wordt door ijverige leden der corpsverenigingen die de jong aangekomenen willen overtuigen van het noodzakelijke om lid van hunne vereniging te worden. Zij tegen wie verleden jaar bij 't betrekken van de kroeg nog „hoed af” werd geroepen, maken thans van het pas verkregen „jus pilei” een ruim gebruik, of strekken zich welbehaaglijk in de fauteuils om de leestafel uit.

Nog enkele nagroenen verschijnen tusschen 4 en 5 en worden minzaam onderhouden en op port en croquetjes onthaald.

Vrijdag had de inauguratie der nieuwe leden plaats. De speech van Jan van der Waerden werd reeds in ons blad opgenomen, de groenen-praeses was blijkbaar te zeer onder den indruk om goed te kunnen antwoorden. We willen hopen dat hij meer gevoeld heeft dan hij uitte. Na de inauguratie de diners, wier gezelligheid algemeen wordt geroemd en vervolgens de serenades.

De vrees die bij sommigen had bestaan, dat de middag-inauguratie tot meer dronkenschap bij de serenades aanleiding zou geven, bleek volmaakt ongegrond te zijn. Er heerschte een vroolijke stemming, ergerlijke tooneelen hadden niet plaats. Waarschijnlijk zijn ook de indrukwekkende woorden van de inauguratierede niet zonder invloed geweest op het alleszins bevredigend resultaat van deze eerste proefneming.

Na de serenades kroegjool. De heer De Vogel presideerde de officieele tafel en opende de kroegjool met eene schitterende rede op de gezelligheid. Tot laat in den nacht heerschte deze godin in de zalen van de Societeit Phoenix.

Den volgenden dag de traditioneele rijjool naar den Deil, waar men zich ondanks den voortdurenden regen goed scheen te amuseeren; en vervolgens het rijjooldiner, waar als gewoonlijk met puddingen werd gegoooid. Na afloop waren de meeste menschen te vermoeid om nog naar den kroegjool te gaan zoodat deze slecht bezocht was.

Zoo is dan de groentijd afgeloopen een nieuw jaar in ons corps ingelijfd. Moge het den bloei ervan verhoogen, moge het ook in ons weekblad toonen, zijn studentijd als nog iets meer dan fuittijd op te vatten. Reeds doen zich gunstige teekens voor. Het eerste jaar verschijnt in grooten getale op de leeszaal, beklimt daar 't laddertje, zoekt in alle hoeken, snuffelt in vele boeken en schijnt meer genot te willen vinden uit de bibliotheek dan uit 't buffet. Inderdaad, mits niet overdreven, een verblijdend teeken!

Inhoud der Studenten-weekbladen.

Propria Cures is met haar eerste nummer niet gelukkig: het is beneden 't gewone Propria-peil. Het belangrijkste staat zeker in 't verslag van de rede, waarmee prof. Spruyt het rectoraat overdroeg, en waarvan het slot nog volgt.

Het verslag van het Groningsche lustrum-feest is weinig smakelijk geschreven, maar geeft in ieder geval een overzicht van de feestweek.

Een verslag van den Kroegjool, die werd aangeboden aan de leden van het Gynaecologisch Congres, dat propria-onwaardig is. Bijv. „Er waren er uit het zuiden met donkere gezichten en zwarte haren, die er wel uitzagen of ze een vrouw konden genezen”!! Is de gynaecologie heusch zoo'n grappige zaak?

Verder wat verslagen en mededeelingen. Onder „Socialisme” twee stukken aan den schrijver van een artikel over P. A. Pijnappel's brochure (De Zaak-Hogerhuis). In 't eerste meent L. S. den socialist te mogen verwijten dat zij van de Zaak-Hogerhuis een partij-zaak willen maken. In de eerste plaats is dit onwaar, in de tweede plaats wordt het zwak betoogd. De tweede opponent, W., valt

des schrijvers definitie van klasse-justitie aan, en al is die definitie alles behalve voldoende, W. brengt het evenmin tot klaarheid. De justitie van heden is daarom klasse-justitie, omdat ze de vertegenwoordiging is van een recht, dat een klasse-recht is, dat het klasse-belang tot basis heeft. Bovendien nog de omstandigheid in het stukje vermeld.

Wegens plaatsgebrek bleven verschillende stukken liggen. Had de redactie daaruit dan voor haar eerste nummer niet wat beters kunnen nemen?

De redactie van P. C. is nu samengesteld als volgt: J. Willeumier, hoofdredacteur; H. Bolkestein, A. H. M. J. Kan, J. Loosjes, J. G. Schürmann, redacteurs; A. C. N. Bouvy en J. A. Van Hamel, vaste medewerkers.

Minerva verscheen met een rouwrand wegens het overlijden van Prof. Cosijn aan wiens nagedachtenis een waardeerend woord wordt gewijd.

De redactie waarschuwt den leidschen lezer zich in den groentijd op straat wat kalm te houden, daar dit zoo licht tot allerlei kletspraatjes zou kunnen aanleiding geven.

In „een mos” komt een leidenaar op tegen het gedwongen drinken en het vormen van clubs in den groentijd.

F. Borst schrijft in één schets „Waarom Jan Willem verhuisd is” over een jongen die altijd bij moeders pappot heeft gezeten en op straat door een fabrieksmeid wordt omhelsd. Wat de bedoeling van dit kunstproduct is, wat het in de Minerva doet en waarom het met een sierlijken zwaai aan de leidsche groenen is opgedragen, zijn vragen die wij niet vermogen te beantwoorden.

Een utrechtenaar sputtert ook al tegen het verplichte drinken in den groentijd.

Nog een zeer schoon stuk van een utrechtenaar, die daarom de groentijd zoo'n mooie opvoeding tot vrijheid vindt, omdat men de vrijheid des te meer waardeert, als men een poos niet over zichzelf heeft kunnen beschikken.

Verder een enorme reeks van allerlei verslagen. In het Delftsche verslag trof ons zeer onaangenaam een onkiesche toespeling op een quaestie uit den groentijd van verleden jaar.

Onder litteratuuroverzichten een zeer luimige beschouwing van het werk van Frits R. van der Pijl.

Terwijl de „Minerva” haar beste beentje heeft voorgezet met haar eerste nummer na de vacantie, komt de Vox-Studiosorum met een zeer onbelangrijk blad voor het licht. Om te beginnen preekt een honorair-redacteur den novieten een heel zwak lesje voor. Dan klaagt een

Amsterdammer over den toon die volgens hem prof. Bellaar Spruyt heeft aangeslagen tegen de Amsterdamsche Studenten, in zijne rede bij de overdracht van 't rectoraat. De toenadering tusschen professoren en studenten, zoo noodig en zoo gewenscht, is nu volgens den schrijver voorloopig onmogelijk. We kunnen hierover niet oordeelen, omdat we van de rede slechts een kort verslag lazen.

Verder een verslag van de Apollo-uitvoering en een weinig-beduidende kritiek op een weinig-beduidende brochure (het bestaan van God aangetoond in 36 bladzijden). En dan behalve wat weekverslagen en veel uitknipsels uit Tel., Hdbl. en St.-Ct., niets meer. Maar nog altijd het sierlijk met-roode-letters-gedrukte hoofd: Vox Studiosorum. Zou van die stem werkelijk niets beters te hooren zijn?

Berichten en mededeelingen.

Vrijdag 7 uur CORPSVERGADERING in Eensgezindheid: Dankbetuiging Groningsch Studentencorps.

Verkiezing Stem- en Schouwburg-commissie.

Herstemming voor Secretaris tusschen: Wefers Bettink 19, Van Oven 1, Leemans 1.

Herstemming voor Leden tusschen: Duboucq 20, Welcker 19, Roël 1, Van Oven 2, Quarles 1, Canter Cremers 1.

6 October Onderlinge Wedstrijd van „Laga”.

Correspondentie.

Aan Wu. Wij verheugen ons zeer uwe inzending te hebben ontvangen, en hopen van harte dat gij nog meerdere malen den handschoen aan andersdenkenden zult toewerpen, of de door deze toegeworpen handschoen zult opnemen. Het is nooit de bedoeling van dit blad geweest uitsluitend voor eene richting te zijn, maar door 't bijna nooit-ingezonden-worden van reactionaire of conservatieve stukken heeft dit wel dikwijls zoo geschenen. Een stuk als het uwe raakt de innigste verschilpunten van de tegenover elkaar staande opvattingen. Het kan daardoor een zakelijke en ernstige gedachtenwisseling uitlokken, die het leven der Delftsche studenten ten goede moet komen. RED.

ADVERTENTIEN.

KOFFIETAFEL

aangeboden voor 4 HEEREN.

Adres Bureau van dit Blad.

Er is gelegenheid voor acht à tien HEEREN
te Dineeren en voor Koffietafel.

Adres Bureau van dit Blad.

(321)

A A N G E B O D E N :

eene zeer nette KOFFIEKAMER

voor 6 of meer HEEREN, zeer nabij P. S. en I. I. Informatiën voorhanden. Adres Bureau van dit Blad.

Gelegenheid tot

Koffiedrinken en Dineeren.

Adres VOORSTRAAT 79.

Te huur aangeboden te 's GRAVENHAGE bij het Holl. Spoor, een groote, net gemeubileerde,

Kamer met dito Slaapkamer,

geschikt voor twee Heeren tegen den prijs van f 62 per maand met degelijk pension; voor één Heer met kleine Slaapkamer à f 35 per maand.

Adres bij den uitgever van dit Blad.

Van het Studenten-tijdschrift

„IN DEN NEVEL”,

zijn nog eenige exemplaren van de drie Jaargangen voorradig welke zoolang de voorraad strekt verkrijgbaar zijn per gebonden Jaargang à f 3,—.

Salon de Coiffure,

G. SIEPMAN, — NIEUWSTRAAT 18,
ingericht naar de laatste eischen, wordt ten
eerste bij H.H. Studenten aanbevolen.

A A N B E V O L E N :

Overvoorde's ZOUTE BOLLEN.
O U D E D E L F T 80.

Te huur aangeboden:

nette gemeubileerde Kamers.

Adres VERVERSDIJK 47.

Gelegenheid aangeboden tot:

KOFFIEDRINKEN.

Adres O U D E D E L F T No. 222.